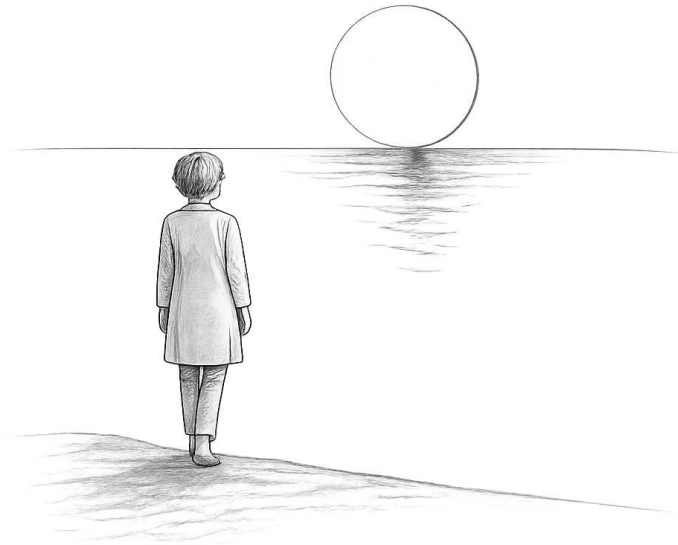

Leven in het tussenin

Over mens zijn wanneer je leven plots verandert

Marleen Devisch

Auteur: **Marleen Devisch**

Editor: **Alex Peeters**

Coverontwerp & samensteller: **Alex Peeters**

ISBN: **979-82-5286-039-8** (hardcover via Amazon)

ISBN: **978-94-0388-068-6** (paperback)

Uitgever: **GROEI ACADEMIE BV**

Drukwerk: **Amazon of Printforce**

Druk: 1

© 2025-2026 **GROEI ACADEMIE BV, Marleen Devisch & Alex Peeters**

Alle rechten zijn voorbehouden aan Alex Peeters & Marleen Devisch, GROEI ACADEMIE BV. Niets uit deze uitgave mag vermenigvuldigd worden en/ of openbaar gemaakt door middel van druk, afbeeldingskopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook en/of door welk medium dan ook zonder toestemming van beide auteurs! Je mag geen geld vragen/verdienen op basis van dit werk zonder toestemming van beide auteurs!

Wij hebben ons best gedaan om zo accuraat en helder mogelijk te zijn. Hoe jij de aangeboden informatie interpreteert, is jouw verantwoordelijkheid.

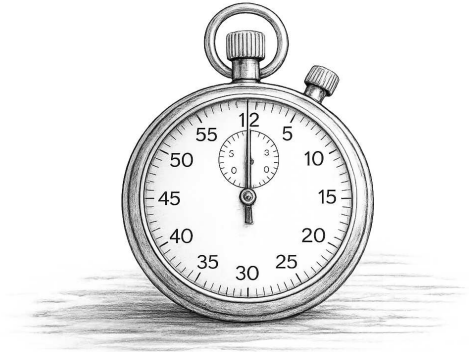
Mocht je fouten in dit boek vinden, van welke aard dan ook, bezorg ons je feedback. Wat wij hier hebben neergeschreven, hebben wij voor een deel zelf ook geleerd, gelezen, onbewust geabsorbeerd, geleend of gekopieerd van iemand anders die veel slimmer is dan wij en/of die het op zijn beurt ook weer van anderen heeft geleerd. Niemand hoeft het wiel heruit te vinden om succesvol te kunnen zijn. We kunnen dat wiel mooier maken, namaken, status geven, er onze eigen inbreng aan toevoegen. Dat heet 'innoveren'. Innoveren is de krachtigste manier om succesvol te zijn en om als mens en als menselijke soort, te groeien.

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	5
Inleiding.....	7
Deel 1: Wanneer je lijf geen vanzelfsprekende thuis meer is.....	11
Fragmenten.....	11
De connectie met mijn lichaam opnieuw opbouwen.....	16
Energie is geen karaktereigenschap.....	18
Terug de fiets op.....	20
Autorijden.....	23
Wat nog smaakt, maar anders.....	25
Deel 2: Wanneer denken geen betrouwbare gids meer is.....	29
Mijn hoofd is geen betrouwbare verteller meer.....	29
Dagen vol vragen.....	32
Positiviteit is geen verdoving.....	33
De woorden die ik mezelf geef.....	36
Veerkracht, maar dan anders	39
Deel 3: Samenleven in een ongelijke verdeling.....	47
De mensen die bleven en de mensen die niet wisten hoe.....	47
Wat ik niet kan overnemen.....	50
Minder kameleon.....	51
Sociale vermoeidheid.....	53
Deel 4: Wie ben ik als ik niet meer kan bijdragen zoals vroeger?. 57	57
Ik hoef niet meer te worden wie ik was	57
En dan is er toch nog die oude plooi.....	61
Anderhalve dag.....	63
Ik ben hier nog niet klaar.....	66
NLP opnieuw bekeken.....	68
Deel 5: Leven zonder deksel op de puzzeldoos.....	73
Zonder deksel.....	73
Waar mijn dromen even verdwenen.....	75
Hoop temidden van verdriet.....	78
Dankbaarheid die blijft.....	81
De richting die ik elke dag opnieuw kies.....	83
Deel 6: Wanneer systemen geen taal hebben voor het 'tussenin' ..87	87
Dossier	87
Mensen die helen.....	92
Een mens is geen eiland.....	97
Deel 7: Onderweg	103
Wat blijft.....	103
Het leven vieren.....	106
Een jaar later.....	111

Het verhaal blijft open.....	116
Deel 8: wanneer het tussenin een creatieruimte wordt.....	119
Inleiding	119
Rondjes in dezelfde vijver.....	121
De draaikolk van weten.....	124
Aan de zijlijn van mijn eigen leven.....	127
De pen.....	130
Onbewerkt land.....	132
Toen de wolken verschoven.....	134
De bodem onder mijn ziel.....	138
Het blanco blad.....	141
De tuin van mijn geest.....	144
De stilte waarin verandering groeit.....	147
Wat wil er groeien.....	148
Leef wie je wordt.....	152
De kunst van het loslaten.....	155
De kleine tekens.....	158
Dankbaarheid vóór het wonder.....	160
Slotwoord.....	163
Dankwoord.....	167
Andere boeken.....	169
Anders omgaan met 'anders'.....	169
Introductie tot NLP.....	170
Ontdek al onze boeken.....	170
GROEI ACADEMIE.....	171

Voorwoord

Er bestaan verhalen over herstel die een boog hebben. Een begin, een dieptepunt, een ommekeer. Je komt eruit. Je weet waar het jou heeft gebracht. Je sluit het af.

Dit is niet zo'n verhaal.

Dit is een verhaal over het 'tussenin'. Over een leven dat doorgaat, maar niet meer op dezelfde manier. Over de buitenkant die geruuststelt, terwijl de binnenkant herschikt wordt.

Het is ontstaan uit momenten waarop woorden kwamen, soms onverwacht, soms na lang zoeken. Ik schreef ze op. Alsof ik een spoor wou achterlaten, om mezelf later terug te vinden, voor het allemaal weer verdween. Zoals de broodkruimels in het sprookje van Hansje en Grietje.

De voorbije maanden heb ik die momenten bijeenge-raapt en geordend. Zo goed ik kon.

Het is geen handleiding geworden. Geen gids. Geen belofte dat het beter wordt.

Het is een getuigenis van wat er gebeurt wanneer je leven verschuift, zonder dat je weet waar het naartoe gaat. Wanneer je niet meer bent wie je was, maar ook nog niet weet wie je wordt.

Misschien herken je jezelf hierin. Misschien ook niet.

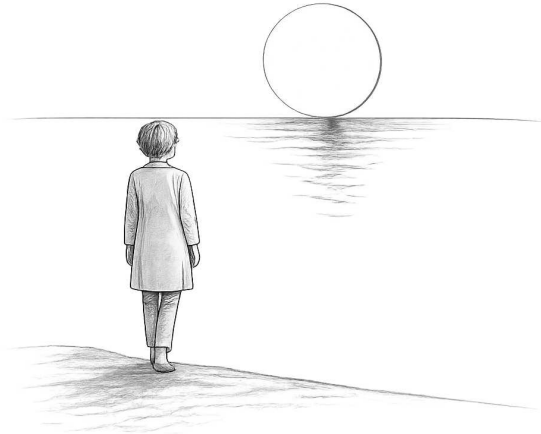
Maar als je ooit hebt geleefd in een ruimte waar de wereld geen woorden voor heeft, dan is dit ook jouw verhaal.

Want het 'tussenin' is niet leeg.

Het is vol.

Vol van wat nog zoekt naar vorm.

Inleiding

De dag van het ongeval is klein geworden. Hij past in een paar zinnen. In een datum. In een medisch verslag.

Ik weet wanneer hij plaatsvond. Ik kan de dingen nog benoemen. Het beeld van mijn bruine schoenen in de lucht. Het geluid van mijn hoofd op de betonnen tegels van ons terras. De ergste hoofdpijn ooit. Mij voelen wegglijden en diep van binnen weten: 'ik ga dood'. En daar vreemd genoeg weinig bij voelen. De stem van mijn man, op weg naar het ziekenhuis. Mijn levenslijn op dat moment. Vele handen die mij optillen. En dan: niets meer.

Die dag voelt steeds minder als een gebeurtenis. Eerder als een scharnier waar alles omheen is gaan bewegen.

Wat daarna kwam, heeft geen duidelijke vorm. Geen begin, geen einde. Dagen rekken zich uit zonder iets vast te houden. Weken verdwijnen zonder herinnering. Soms lijkt het alsof de tijd niet vooruitgaat, maar zich opstapelt. Alsof ik leef in één lange, uitgerekte nasleep.

Vroeger gebruikte ik tijd als maatstaf. Wat ik in een dag kon doen, zei iets over wie ik was. Dagen waren blokken die ik vulde. Agenda's waren bewijs. Volheid stond gelijk aan voldoening.

Nu zegt een dag vooral iets over wat er mogelijk is. Dat voelt eerlijker, maar ook wankel. Met minder houvast.

Er zijn dagen waarop ik niets bijzonders doe en toch uitgeput ben. Dagen waarop alles rustig verloopt en mijn hoofd aan het einde van de dag voelt alsof het een marathon heeft gelopen. Door geluid, door drukte om mij heen, door keuzes, door aandacht die nergens kan rusten.

De tijd zelf lijkt veranderd. Niet sneller, niet trager, maar onbetrouwbaar.

Soms vliegt ze voorbij, zonder dat ik het heb beseft. Soms duurt een uur zo lang dat ik mij afvraag of hij zich ooit zal afronden.

Ik kijk vaker achterom dan vroeger. Ik denk aan wie ik was en ik vraag mij af of die persoon nog ergens rondloopt. Alsof ik in het nu iemand ontmoet die op mij lijkt, maar die ik niet helemaal herken.

Mensen zeggen: 'je bent nog steeds jezelf'. Ze bedoelen het geruststellend. Ik hoor vooral hoe graag ze willen dat het klopt.

Ik ook, soms.

Maar het is niet helemaal waar. En het is ook niet helemaal onwaar. Wie ik mij voel zijn, zit er tussenin en dat 'tussenin' laat zich slecht uitleggen. Het is geen breuk, geen nieuwe start. Het is een verschuiving. Een andere ordening van hetzelfde leven.

Ik heb geleerd om dagen niet meer in te vullen, maar te laten gebeuren. Dat klinkt rustiger dan het is. Lege tijd is confronterend. Er is niets om je achter te verschuilen. Geen tempo om je aan vast te houden. Alleen de vraag die zich zomaar uit het niets aandient: 'wie ben ik als ik niets produceer?'

Sommige dagen voelt het antwoord op die vraag mild. Dan is er ruimte. Dan is kijken genoeg. Wandelen. Zitten op een bankje. Mensen zien passeren. Het leven dat zichzelf leeft zonder mij nodig te hebben.

Andere dagen ontwijk ik de vraag door kleine handelingen. De was opvouwen. Thee zetten. De kleine ditjes en datjes in het huishouden. Dat telt ook als leven, heb ik besloten.

Het vreemde is dat ik mij soms dichter bij mezelf voel dan voorheen. Het wegvallen van snelheid heeft ruimte gemaakt voor iets dat er altijd al was, maar zelden de aandacht kreeg die het verdiende.

En soms is de dag nog niet klaar voor mij. En ik niet voor hem.

En ook dat is leven.

Deel 1: Wanneer je lijf geen vanzelfsprekende thuis meer is

Mijn lichaam is niet kapot.

Het spreekt een andere taal.

Ik heb moeten leren luisteren zonder te vertalen naar vroeger.

Fragmenten

Het eerste wat ik mij nog herinner na mijn operatie, is mijn man die aan mijn bed staat. Tranen in zijn ogen.

Ik lig vast aan draden, buisjes, piepende machines. Mijn lichaam lijkt niet meer van mij. Waar ben ik? Wat is dit? Geruststellende stemmen. Woorden die ik hoor zonder ze te begrijpen. Het lijkt wel alsof ik met mijn hoofd onder water zit.

Ik zie mensen die aan- en aflopen, maar ik zie ze niet scherp. Ik moet mijn ogen bijstellen, zoals je met een beamer moet doen om helder beeld te krijgen op je scherm.

Ik vraag niet naar wat er gebeurd is. Het is er. Ik voel het. Mijn hoofd weet het zonder dat iemand het uitlegt.

De dagen op intensieve zorgen vloeien in elkaar over. Ik kan niets. Ik word gewassen, gevoed, verplaatst. Zoals een baby. Zonder schaamte, zonder keuze. Alles gebeurt voor mij. En aan mij.

Ik slaap veel. Of misschien verdwijn ik. Het verschil is niet altijd duidelijk. Soms ben ik wakker en toch nergens. Soms droom ik terwijl ik denk dat ik leef.

De hersenchirurg komt langs. Hij zegt dat ik een medisch mirakel ben. Dat hij niet begrijpt hoe ik het gered heb.

Ik hoor de woorden, maar ze landen niet. Ze glijden langs me heen, alsof ze voor iemand anders bedoeld zijn. Een mirakel. Dat moet betekenen dat ik geluk heb gehad. Maar dit voelt niet als geluk.

Later pas beseft ik wat hij bedoelt. Schedelbreuk. Hersenbloeding. Zware hersenschudding. Dingen die mensen niet overleven. Of als ze het overleven, niet zonder grote schade.

Maar ik leef. Blijkbaar.

Als snel halen ze het verband van mijn hoofd. Een verpleegster vraagt of ik in de spiegel wil kijken.

Ik ben volledig kaalgeschoren. Ik voel. Een grote pleister loopt over mijn achterhoofd. De plaats van het onheil. Daar waar ze mijn schedel terug ineen hebben gepuzzeld. Ik kijk naar mezelf en herken niemand. Het is niet schokkend. Eerder onwerkelijk. Alsof ik naar een foto kijk die verkeerd werd afgedrukt.

Dat ben ik, zeggen ze.

Ik knik. Maar vanbinnen denk ik: wie is dit?

Na een tijdje ga ik naar een gewone afdeling. Dat woord alleen al. Gewoon.

Niets voelt gewoon.

Ik leer opnieuw stappen. Mijn benen weten niet meer wat de bedoeling is. Niet omdat ze beschadigd zijn, maar omdat de verbinding lijkt verdwenen. Alsof ze wachten op instructies die niet meer automatisch komen. Mijn evenwicht is zoek.

Eten lukt nauwelijks. Alles smaakt vreemd of helemaal niet. Slikken kost moeite.

De dagen gaan voorbij in een mist. Ik ben wakker, maar niet helemaal aanwezig. Ik doe wat er van me verwacht wordt. Ik hoor wat ze zeggen. Maar ik zit ergens achter alles. Op afstand van mezelf.

Dan mag ik naar huis. Onverwacht snel. Zoals dat gaat tegenwoordig.

Thuis krijg ik een warm welkom. Liefde. Zorg. Een kring van mensen die willen helpen. En tegelijk is er de confrontatie met alles wat ik niet meer vanzelf kan.

Trappen doen. Evenwicht behouden. Mezelf wassen zonder duizelig te worden. Eten zonder uitgeput te raken. Alles vraagt aandacht, tijd, energie die ik niet lijkt te hebben.

Het huis is vertrouwd. Maar ik ben het niet. Mijn looprekje brengt mij in kamers die van mij zijn, maar ik voel me een bezoeker.

Revalidatie bij de kinesist. Opbouwen. Stap voor stap.

Het fysieke herstel gaat goed. Spectaculair zelfs, zeggen ze. Ik doe wat ik moet doen. Mijn lichaam werkt mee. Het lijkt logisch, lineair. Er is vooruitgang. Dat is meetbaar.

Er is veel hoofdpijn. Non stop. Weken aan een stuk. Een bezoek aan de pijnkliniek zorgt hier uiteindelijk voor de oplossing.

Dan krijg ik een paar 'uitvallen'. Angst voor epilepsie is het gevolg. Onderzoeken allerlei. Tests. Wachten. Gelukkig is het geen epilepsie. Opnieuw geruststellende berichten. Opnieuw opluchting bij anderen.

Ik voel die opluchting niet altijd. Niet omdat ik on dankbaar ben, maar omdat opluchting vraagt om ruimte. En mijn hoofd is vol. Niet van gedachten, maar van een soort constante aanwezigheid van iets wat niet klopt.

En ondertussen: de binnenkant.

Die wordt nergens gemeten. Die heeft geen grafieken. Die vraagt geen scans, maar tijd.

Terwijl mijn lichaam herstelt, begint iets anders pas echt. Iets stiller. Iets dat geen duidelijke vorm heeft. Iets wat niemand ziet, ook ikzelf niet meteen.

De buitenkant wordt langzaam weer functioneel. Ik loop. Ik praat. Ik hoor en zie terug goed. Ik eet. Ik slaap. Ik neem deel aan gesprekken. Ik lach.

Maar de binnenkant blijft fragmentarisch.

Alsof ik mezelf opnieuw moet samenstellen, zonder handleiding. Alsof ik leef met losse stukken, terwijl iedereen denkt dat het geheel er weer is.

Het moment waarop ik besepte dat dit niet tijdelijk was, is moeilijk te plaatsen. Het gebeurde niet op één bepaalde dag. Het was geen schokkend inzicht. Eerder een langzame accumulatie van kleine bevestigingen.

Een moment waarop ik zocht naar een woord en het niet vond. Niet één keer, maar telkens.

Een moment waarop ik een gesprek had en achteraf niet meer wist waarover het ging.

Een moment waarop ik niet meer wist hoe een stofzuiger werkte.

Een moment waarop ik wakker werd en dacht: dit voelt niet zoals vroeger. En dat die gedachte niet verdween, maar bleef.

Eerst probeerde ik het weg te relativieren. Herstel vraagt tijd. Dit is normaal. Dit gaat over.

Maar ergens, stilletjes, groeide het besef: dit is niet iets dat overgaat. Dit is iets dat blijft. Misschien niet zo hevig als nu. Misschien niet altijd even voelbaar. Maar blijvend.

En dat besef deed geen pijn. Het was eerder een soort verstilling. Een moment waarop iets in mij stopte met wachten op een terugkeer naar hoe het was.

Het ongeval zelf is voorbij.

Het is een datum. Een verleden tijd. Iets wat gebeurde en nu achter me ligt.

Maar de fragmenten bewegen nog elke dag met mij mee.

Als iets wat blijft resoneren. Als een echo die niet wil stoppen. Als iets wat mij heeft veranderd op een manier die ik nog steeds aan het ontdekken ben.

Het ongeval is klein geworden. Het past in een paar zinnen.

Maar wat het deed, is groot. En dat begint hier pas.

De connectie met mijn lichaam opnieuw opbouwen

In het begin was mijn lichaam geen geheel meer.

Het was geen pijn. Het was fragmentatie. Als ik mijn aandacht naar mijn rug bracht, leek mijn buik te verdwijnen. Alsof hij er niet meer was. Wanneer ik mijn buik voelde, raakte mijn rug uit beeld. Het was alsof mijn lichaam geen samenhang meer had.

Dat was beangstigend.

Ik kon mezelf niet meer als één geheel ervaren. Ik kon niet tegelijk hier en daar zijn. Niet tegelijk boven en onder. Mijn aandacht maakte stukken aan en liet andere verdwijnen.

Ik herinner mij momenten waarop ik stil zat en probeerde te voelen. Gewoon te voelen. En plots dacht: 'waar is de rest van mij?' Mijn lichaam voelde niet meer als een huis, laat staan als een thuis. Eerder als losse kamers zonder gang ertussen.

Ik durfde het niet altijd benoemen. Het klonk te vreemd. Te vaag. En ik wist zelf niet wat het betekende. Was dit normaal? Ging dit voorbij? Of was dit wat er overbleef?

Wat ik langzaam leerde, was dat terugkeren naar mijn lichaam geen kwestie was van begrijpen, maar van oefenen. Niet forceren. Niet willen voelen wat er niet was. Maar blijven bij wat zich aandiende, hoe klein ook.

Soms begon ik bij mijn voeten. Gewoon voelen dat ze er waren. Op de grond. Soms begon ik bij mijn ademhaling en trachtte ik het parcours van mijn adem in mijn lichaam te volgen. Soms gewoon bij één willekeurige plek die op dat moment wél bereikbaar was. En daar bleef ik. Geduldig wachtend.

Langzaam ontstond er weer verbinding. Het kwam terug in flarden. Ik kon mijn rug voelen zonder mijn buik te verliezen. Ik kon ademen terwijl ik mijn benen voel-

de. Het voelde als het herstellen van een kaart waarvan stukken waren weggevaagd.

Je lichaam 'bewonen' is blijkbaar iets dat je opnieuw kunt leren.

Ik ben mijn lichaam niet kwijtgeraakt. Ik moest het alleen terugvinden.

Energie is geen karaktereigenschap

Vroeger dacht ik dat energie iets zei over wie je was. Dat wie moe was, waarschijnlijk niet genoeg had geslapen. Of te weinig discipline had. Vermoeidheid hoort bij keuzes. Bij gedrag.

Energie was iets dat je kon oproepen. Iets wat groeide als je wilde. Een bewijs van inzet.

Nu weet ik dat energie zich nergens aan houdt.

Ik kan wakker worden na een nacht die technisch gezien voldoende was, en toch voelt het alsof mijn hoofd al uren aanstaat. Niet druk, niet vol, maar op. Alsof er iets draait zonder geluid te maken. Mijn lichaam doet wat het moet doen, maar met tegenzin. Mijn hoofd volgt op afstand.

Er zijn dagen waarop alles lukt, zolang ik niets toevoeg.

Ik sta op. Ik eet. Ik loop naar buiten voor een wandeling. Dat gaat. Het moment dat ik besluit dat dit een goede dag is en er iets extra's bij wil – een gesprek, een taak, een plan - zakt het geheel in. Niet spectaculair. Gewoon langzaam. Zoals een tent die verkeerd is opgezet.